

Καί συλλαβοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν τῆς, τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὴν ἐφίλει κατ' ἐπανάληψιν. Ἐπειτα ἀμέσως τὸν ἀπέθεσε πάλιν κατὰ γῆς· πρὶν ἢ οὗτος προφθᾷσει νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει καὶ ν' ἀμυνθῇ, λέγουσα.

«Μά, μικρούλι μου, δὲν σὰς εἶπον καὶ προηγουμένως, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀδελφή τῆς καλῆς ἐκείνης γυναίκος, ἣ ὅποια σοὶ ἔδωκε καὶ ἔφαγες, καὶ ὅτι αὐτὴ μοι εἶπε νὰ ἔλθω νὰ σὰς εἶδω εἰς τὸν κῆπον αὐτόν, ὁ ὅποιος εἶνε καὶ ἰδικός τῆς καὶ ἰδικός μου, ἣ δὲν με ἐνοήσατε; Ὅπως δὴ ποτε ἤσυχάσατε τώρα, καὶ ἐξακολουθήτε νὰ παίζετε. Ἐγὼ δὲ θὰ σὰς ἀγαπῶ, ὅπως σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἡ ἀδελφή μου, καὶ θὰ ὑπάγω αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐὰν δὲν με προέλαβεν εἰς τοῦτο αὕτη, νὰ σὰς ἔτοιμάσω ἐνδύματα διὰ νὰ ἀλλάξῃτε καὶ κλίνην διὰ νὰ κοιμησθε».

Θεόδωρ. Πολὺ καλὰ, καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν. Εἶσαι καὶ σὺ καλὴ γυνή. Ἀλλὰ θὰ σὲ παρακαλέσωμεν, ἐκεῖ ὅπου θὰ κοιμώμεθα ἡμεῖς, νὰ κάμῃς μίαν κλίνην διὰ νὰ κοιμάται καὶ ὁ κύριος Παναγιώτης, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, διὰ νὰ τὸν ἔχωμεν πάντοτε μαζί μας, καὶ διὰ νὰ μᾶς προστατεύῃ.

Εὐτυχ. Αὐτὸ, παιδί μου, δὲν δύναται νὰ γείνη. Ὁ κύριος Παναγιώτης δὲν δύναται διαρκῶς νὰ μένῃ ἐδῶ. Δύναται νὰ καθίσῃ ἀκόμη μερικὰς ἡμέρας, ἕως ὅτου νὰ μᾶς συνειπίσητε, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν θὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐν τούτοις τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν οὗτος εἶχε μέχρι τοῦδε ἀπέναντί τῆς, ἀναλαμβάνομεν ἀπὸ σήμερον ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου, Μόνον σεῖς νὰ εἰσθε καλὰ παιδιὰ καὶ νὰ ἔχητε ὑπακοήν, καὶ ἡμεῖς θὰ σὰς ἀγαπάμεν καὶ θὰ σὰς προστατεύομεν πάντοτε ὡσὰν παιδιὰ μᾶς.

Ὁ Θεόδωρος, ἅμα ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους, δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ τίποτε, ἀλλ' ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ γενόμενος κατέρυθρος, ἤρχισε νὰ σακρῶν.

Τότε ἡ Εὐτυχία τῇ λέγει. Διατί κλαίεις, παιδί μου; Δὲν σοὶ ἀρέσκει νὰ μένῃς μαζί με ἐμὲ καὶ με τὴν ἀδελφήν μου;

Δὲν κλαίω δι' αὐτὸ, ἀπαντᾷ ὁ Θεόδωρος. Μοὶ ἀρέσκει καὶ πολὺ μάλιστα νὰ μένω μαζί σας, διότι καὶ αἱ δύο εἰσθε γυναῖκες καλαί. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται πολὺ κακόν, ποῦ λέγεις, ὅτι θὰ φύγῃ ὁ κύριος Παναγιώτης, ὁ ὅποιος ἐστάθη εἰς ἡμᾶς καὶ τοὺς δύο τόσον καλός, καὶ μᾶς ἔσωσε σήμερον, ὅπου ἐξάπαντος ἠθέλομεν χαθῆ.

Εὐτυχία. Ἐχεις δίκαιον, μικρέ μου. Ἦούχασε ὁ μὴν, διότι, καὶ ἂν θὰ φύγῃ, δὲν φεύγει διὰ παντός, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν ἐδῶ μίαν ἡμέραν διὰ νὰ σὰς ἴδῃ. Ἐπειτα πρὸς χάριν σου δὲν θὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ φύγῃ σήμερον καὶ ἂν θελήσῃ τοῦτο αὐτός, ἀλλὰ θὰ τὸν κρατήσωμεν ἕως ὅτου λάβετε θάρρος μαζί μας καὶ μᾶς συνειπίσητε.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Θεόδωρος παρηγορηθεὶς πρὸς στιγμήν, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς χειρὸς του, καὶ ἐπεδόθη μετὰ ζέσεως εἰς τὸ ἔργον, ἀπὸ τοῦ ὅποιον ἡ Εὐτυχία διὰ τῆς παρουσίας του, τοὺς εἶχε διακόψει.

7ον

Ἐνῶ δὲ οἱ μικροὶ κοτεγίνοντο εἰς τὸ νὰ παίζωσι κατὰ τὸν προλεχθέντα τρόπον, αἰφνης παρουσιάζεται ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ὁ Πιστός, ὅστις εἶχε παραμείνει

εἰς τὴν οἰκίαν διὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὰ λείψανα τῆς τραπέζης, καὶ ὁ ὅποιος ἐπωφελήθει τῆς εἰσόδου τῆς Εὐτυχίας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν παιδικὴν διασκέδασιν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἤρχισε νὰ τοὺς ἐνοχλῇ διὰ τῶν θωπευτικῶν του κινήσεων, καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ ἄνω-κάτω τὰ ἄνθη, δι' ὧν κατεσκευάζον τοὺς στεφάνους, ὁ Θεόδωρος, ὡς μεγαλύτερος, προσεπάθησε διὰ τῶν χειρῶν του νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, ὁπότε ὁ κύων, ὡς ἰσχυρότερος, διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀνέτρεψε καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Χαρίλαον. Ἐπειτα, καθ' ὃ νοητικὸν ζῆρον, συναισθανθὲν τὸ σφάλμα του, ἐπεδόθη νὰ λείψῃ διὰ τῆς γλώσσης του τὰς χεῖρας καὶ τὰ μέτωπα τῶν μικρῶν, καὶ μετὰ τοῦτο, ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγον, ἐκάθισεν ἀπέναντι αὐτῶν καὶ τοὺς παρεθέρει με δλέμμα ἀγάπης καὶ εὐπειθείας παίζοντας. Οἱ δὲ μικροί, ἀνορθωθέντες πάραυτα ἐκ τῆς πτώσεώς των καὶ θεωρήσαντες τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ὡς λίαν διασκεδαστικόν, ἐπεδόθησαν εἰς τὸ νὰ γελῶσι καὶ ν' ἀστείζωνται με τὸν πτωχὸν Πιστόν.

Αἰφνης ὁμοῦ ὁ κύων ἀνωρθεὶ τὰ ὠττα, ὑψώνει τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀρχίζει νὰ ἀσφραίνεται διὰ τῆς ῥινὸς του. Κατόπιν σηκώνεται καὶ τρέχει δρομέως πρὸς τὴν θύραν, τὴν ὅποιαν, ἐβρῶν ἀνοικτὴν, διέρχεται, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον διὰ τῆς κεντρικῆς θύρας τοῦ πανδοχείου εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὅποιαν ἀκολουθεῖ, τρέχων πάντοτε, καὶ καταντᾷ νὰ συναντήσῃ τὸν κύριόν του, ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ περιπάτου, τὸν ὅποιον εἶχε κάμει ἀνὰ τὸ χωρίον, ἀκριβῶς πρὸ τοῦ πανδοχείου, τὸ ὅποιον εἶχον συναντήσῃ, ὅταν κατὰ πρῶτον εἰσήρχοντο εἰς τὸ χωρίον.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ πανδοχεὺς εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς θύρας, ἰδὼν τὸν διὰ τῆς ὁδοῦ διερχόμενον Παναγιώτην καὶ ἀγνωρίσας αὐτόν, τῇ λέγει. «Καλὴ ἡμέρα, πατριώτη; Δὲν περνᾷς καὶ ἀπ' ἐδῶ νὰ σὰς ἴδωμεν, καὶ σὰς γνωρίσωμεν.»

Οὗτος ἀκούσας τὸν χαιρετισμὸν, καὶ στραφείς πρὸς τὸν ἀποτείναντα αὐτόν, ἀφήρησε τὸ πιλίκιον του ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸν ἐχαιρέτησεν ἐγκαρδιώτατα. Διὰ νὰ μὴ φανῇ δὲ καὶ ἄνευ ἀνατροφῆς καὶ πολιτισμοῦ, ἐδέχθη μετ' ἀθρότητος, τὴν πρόσκλησιν τοῦ πανδοχεῶς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κατὰστήμά του.

Ἐνῶ ὁμοῦ ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, τὴν ἔμπροσθεν τῆς κυρίας εἰσόδου, δλέπει τὸν Πιστόν νὰ ἐφορμᾷ με ἐχθρικὰς διαθέσεις κατὰ τοῦ ἀναμένοντος ἐπὶ τῆς θύρας κυρίου τοῦ κατὰστήματος, καὶ ἐκοπίασε μεγάλως ἕως ὅτου νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ δόγοντός του.

«Δὲν εἶνε καλὸν σημεῖον αὐτὸ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Παναγιώτης. Ὁ Πιστός εἶνε ζῶν διακριτικόν, καὶ διὰ νὰ φέρεται πρὸς τὸν πανδοχέα τοιοῦτοτρόπως, θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν ἔχει ἀσφραγῆθῆ καὶ διαβλέψῃ δι' αὐτὸν καλόν. Ἄλλως τε καὶ τὸ ἐν γένει ἐξωτερικόν του, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, δὲν τὸν μαρτυρεῖ διὰ καλὸν ὑποκείμενον.»

(ἀκολουθεῖ).

— Ἡ ἀγγίνοια, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποκτήματα εἶναι πλουσιωτέρα.

— Μετὰ τὴν γλυκεῖαν συνομιλίαν ἀποκτίνονται πολλοὶ φίλοι.